

## II

НОЩНОТО НЕБЕ поръсва хладъ,  
а шумътъ на дивата гора е чудна пѣсень.  
Какъ ми става леко, че съмъ младъ,  
че живѣя,  
дишамъ хладъ небесенъ!

Като малко палаво дете  
азъ неволно сѣгамъ къмъ звездитѣ,  
но една звезда надоле полетѣ,  
ослѣпи съсъ блѣсъци очитѣ ми.

Азъ стоя на хребета въ нощта,  
а подъ мене вѣчната гора озвездена  
е разкрила своята земна красота,  
що въ живота не залѣзва!

Родна планина!  
Само ти си вѣчна тукъ.  
Като всѣки смъртенъ и азъ ще отмина.  
Но следъ менъ ще дойде  
моятъ внукъ  
съ пѣсень за прекрасната родина!